

KARIN SLAUGHTER

Mooie meisjes

Vertaald door Ineke Lenting

2016
Amsterdam

VOOR DEBRA

‘Een beeldschone vrouw is een bron van verschrikking.’

– CARL JUNG

I

Toen je pas was verdwenen, zei je moeder dat het erger zou zijn om te ontdekken wat er precies was gebeurd dan om het nooit te weten. We hadden hier voortdurend ruzie over, want ruzie was het enige wat ons destijds nog bond.

‘Het wordt echt niet gemakkelijker wanneer je de bijzonderheden weet,’ waarschuwde ze. ‘Je gaat kapot aan de bijzonderheden.’

Ik was wetenschapper. Ik had behoefte aan feiten. Of ik het wilde of niet, mijn brein bleef hypothesen ophoesten. Ontvoerd. Verkracht. Onteerd.

Opstandig.

Dat was de theorie die de sheriff aanhing, of het was in elk geval het excuus waarmee hij kwam als we aandrongen op antwoorden die hij niet kon geven. Je moeder en ik zijn er heimelijk altijd trots op geweest dat je zo eigenzinnig en vol vuur was als het om zaken ging die je na aan het hart lagen. Toen je weg was, begrepen we dat het eigenschappen waren waardoor jongemannen als slim en ambitieus worden afgeschilderd, en jonge vrouwen als lastig.

‘Meiden lopen de hele tijd weg.’ De sheriff had zijn schouders opgehaald, alsof je zomaar een meisje was, alsof je na een week, een maand of misschien een jaar weer in ons leven zou opduiken met het slappe smoesje dat je met een jongen was meegegaan of dat je met een vriendin naar het buitenland was vertrokken.

Je was negentien. Volgens de wet behoorde je ons niet meer toe. Je behoorde jezelf toe. Je behoorde de wereld toe.

Niettemin zetten we zoekacties op touw. We belden zieken-

huizen, politiebureaus en daklozencentra. We verspreidden flyers door de hele stad. We klopten op deuren. We spraken met je vrienden. We doorzochten leegstaande en uitgebrande panden in het slechte deel van de stad. We huurden een privédetective in die de helft van ons spaargeld opstreek en een helderziende die de rest inpikte. We deden een beroep op de pers, hoewel die alle belangstelling verloor toen er geen pikante details bleken te zijn waarvan hijgerig verslag kon worden gedaan.

We wisten het volgende. Je was in een bar. Je dronk niet meer dan anders. Je zei tegen je vrienden dat je je niet lekker voelde en dat je lopend naar huis ging, en sindsdien ben je niet meer gesig-naleerd.

In de loop van de jaren zijn veel valse bekentenissen binnengekomen. Sadisten stortten zich op je mysterieuze verdwijning. Ze kwamen met details die niet bewezen konden worden, met aanwijzingen die niet nagetrokken konden worden. Wel waren ze eerlijk als ze door de mand vielen. De helderzienden verweten me altijd dat ik niet goed genoeg zocht.

Want ik ben altijd blijven zoeken.

Ik snap waarom je moeder het heeft opgegeven. Of in elk geval die indruk moet wekken. Ze moest weer een leven opbouwen, misschien niet voor zichzelf, maar voor wat er over was van haar gezin. Je jongste zusje woonde nog thuis. Ze was stil en stiekem en ze ging om met meiden die haar overhaalden dingen te doen die ze beter kon laten. Zoals een bar binnengaan om naar muziek te luisteren en dan nooit meer thuis te komen.

Op de dag dat we onze echtscheidingspapieren ondertekenden, zei je moeder dat ze alleen nog hoopte dat we ooit je lichaam zouden vinden. Daar klampte ze zich aan vast, aan de gedachte dat we je uiteindelijk naar je laatste rustplaats zouden kunnen brengen.

Ik antwoordde dat we je evengoed in Chicago konden vinden, in Santa Fe of in Portland of in een of andere kunstenaarskolonie waarin je verzeild was geraakt, want je bent altijd een vrije geest geweest.

Je moeder keek er niet van op toen ik dat zei. In die tijd slingerde onze pendule van hoop nog heen en weer, kroop je moeder op sommige dagen met haar verdriet in bed terwijl ze op andere dagen thuiskwam met een shirt of een trui of een spijkerbroek die ze had gekocht om aan jou te geven wanneer je thuis zou komen.

Ik kan me de dag dat ik alle hoop verloor nog goed herinneren. Ik werkte in de dierenartspraktijk in het centrum. Iemand bracht een in de steek gelaten hond binnen. Het beest zag er erbarmelijk uit en was duidelijk mishandeld. Het was een kruising die nog het meest op een gele labrador leek, hoewel de elementen zijn vacht grauw hadden gekleurd. Doorns klitten aan zijn dijen. Hij zat onder de ontstoken kale plekken, omdat hij zich te veel had gekrabd of gelikt of gedrag had vertoond dat je ziet bij honden die aan hun lot zijn overgelaten en zichzelf moeten troosten.

Ik ging een tijdje bij hem zitten om hem te laten weten dat hij veilig was. Ik liet hem aan mijn hand likken. Ik liet hem aan mijn geur wennen. Toen hij gekalmeerd was, onderzocht ik hem. Hij was al wat ouder, maar tot vrij recent was zijn gebit goed onderhouden. Aan een chirurgisch litteken zag ik dat een gewonde knie ooit zorgvuldig en voor veel geld was gerepareerd. De mishandelingen die het dier had ondergaan, waren nog niet tot zijn spiergeheugen doorgedrongen. Als ik mijn hand naar zijn snuit bracht, liet hij zijn kop met het volle gewicht op mijn handpalm rusten.

Ik keek in de dieptreurige ogen van de hond en in gedachten vulde ik de bijzonderheden in van wat het arme dier allemaal had doorstaan. Ik kon de waarheid niet achterhalen, maar in mijn hart begreep ik dat het als volgt moest zijn gegaan: hij was niet in de steek gelaten. Hij was verdwaald of ertussenuit geknepen. Zijn baasjes waren boodschappen gaan doen of ze waren op vakantie en op de een of andere manier – door een hek dat toevallig openstond, een schutting waar hij overheen was gesprongen, een deur die een nietsvermoedende oppas op een kier had laten staan – had dit dier opeens op straat gelopen zonder enig idee

welke kant het op moest om weer thuis te komen. Een groepje kinderen, een afschuwelijk monster of een combinatie van beide had deze hond ergens aangetroffen en een geliefd huisdier in een opgejaagd beest veranderd.

Net als mijn vader heb ik mijn leven gewijd aan het behandelen van dieren, maar dat was de eerste keer dat ik het verband zag tussen de vreselijke dingen die mensen dieren aandoen en de nog gruwelijker dingen die ze hun medemens aandoen.

Hier had een ketting de huid opengereten. Daar hadden schoppende voeten en maaiende vuisten hun sporen achtergelaten. Zo zagen mensen eruit die een wereld in waren getrokken die hen niet koesterde, die niet van hen hield, die niet wilde dat ze ooit nog thuiskwamen.

Je moeder had gelijk.

Ik ging kapot aan de bijzonderheden.

EEN

Het restaurant in het centrum van Atlanta was leeg, op een eenzame zakenman in een hoekzitje na en een barkeeper die kennelijk dacht dat hij de kunst van het flirten beheerste. De drukte voorafgaand aan het diner nam geleidelijk toe. Uit de keuken klonk gekletter van bestek en serviesgoed. De chef-kok brulde iets. Een ober lachte snuivend. De tv boven de bar bracht een zachte, gestage stroom slecht nieuws.

Claire Scott zat aan de bar van haar tweede glas mineraalwater te nippen en probeerde het onophoudelijke lawaai te negeren. Paul was tien minuten te laat. Hij was nooit te laat. Meestal was hij tien minuten te vroeg. Het was een van de dingen waarmee ze hem plaagde, maar waar ze in werkelijkheid op bouwde.

‘Nog een?’

‘Doe maar.’ Claire glimlachte beleefd naar de barman. Vanaf het moment dat ze was gaan zitten, had hij haar aandacht proberen te trekken. Hij was jong en knap, wat vleierend had moeten zijn, maar ze voelde zich alleen maar oud; niet omdat ze echt oud was, maar omdat het haar was opgevallen dat ze zich steeds meer aan twintigers ging ergeren naarmate ze dichterbij de veertig kwam. In hun aanwezigheid drongen zich voortdurend zinnen aan haar op die begonnen met ‘toen ik zo oud was als jij’.

‘De derde.’ Zijn stem had iets plagerigs terwijl hij mineraalwater in haar glas schonk. ‘Je weet hem goed te raken.’

‘O?’

Hij knipoogde. ‘Zeg het maar als je naar huis gebracht moet worden.’

Claire lachte, want dat kostte minder moeite dan zeggen dat

hij zijn haar uit zijn ogen moest vegen en terug moest naar de collegebanken. Weer keek ze op haar mobiel om te zien hoe laat het was. Paul was nu twaalf minuten te laat. Ze begon al aan rampen te denken: carjacking, overreden door een bus, geraakt door een stuk vliegtuigromp, ontvoerd door een gek.

De voordeur ging open, maar het was een groep mensen en Paul was er niet bij. Iedereen droeg *business casual*, waarschijnlijk werkten ze in de omringende kantoorgebouwen en wilden ze nog even iets drinken voor ze naar de buitenwijken en de souterains van hun ouders vertrokken.

‘Volg je dit?’ De barman knikte naar de tv.

‘Niet echt,’ zei Claire, hoewel ze het verhaal uiteraard had gevolgd. Je kon de tv niet aanzetten of het ging over het vermiste tienermeisje. Zestien jaar. Blank. Uit een goed milieu. Heel mooi. Het leek mensen minder te raken wanneer een lelijke vrouw werd vermist.

‘Tragisch,’ zei hij. ‘Ze is beeldschoon.’

Claire keek weer op haar mobiel. Hij was nu dertien minuten te laat. Uitgerekend vandaag. Hij was architect, geen hersenchirurg. Geen noodgeval was zo dringend dat hij geen twee seconden vrij kon maken om een sms’je te sturen of te bellen.

Ze draaide aan haar trouwring, een nerveuze gewoonte waarvan ze zich pas bewust was geworden toen Paul haar erop wees. Ze hadden geruzied over iets wat destijds blijkbaar buitengewoon belangrijk was voor Claire, maar nu wist ze niet eens meer waarover het ging of wanneer die ruzie was geweest. Vorige week? Vorige maand? Ze kende Paul nu achttien jaar, en was al bijna even lang met hem getrouwd. Er was niet veel meer waarover ze nog met passie ruzie konden maken.

‘Ik kan je zeker niks stevigers aanbieden?’ De barman hield een fles wodka omhoog, maar het was duidelijk dat hij iets anders bedoelde.

Claire lachte wat moeizaam. Ze kende zijn type maar al te goed. Groot, donker en knap, met twinkelende ogen en een sensuele mond. Op haar twaalfde zou ze haar hele wiskundeschrift

met zijn naam hebben volgekrabbeld. Op haar zestiende zou hij onder haar truitje hebben mogen voelen. Op haar twintigste zou ze hem aan alles hebben laten voelen waar hij zin in had. Maar nu, op haar achtendertigste, wilde ze alleen met rust gelaten worden.

‘Nee, bedankt,’ zei ze. ‘Mijn reclasseringsambtenaar heeft me aangeraden niet te drinken tenzij ik de hele avond thuis ben.’

Aan zijn lachje merkte ze dat hij de grap niet helemaal meekreeg. ‘Stoute meid. Dat mag ik wel.’

‘Dan had je me met mijn enkelband moeten zien.’ Ze knip-oogde. ‘Zwart is het nieuwe oranje.’

De buitendeur ging open. Paul. Claire voelde een golf van opluchting toen hij op haar af stapte.

‘Wat ben je laat,’ zei ze.

Paul kuste haar op haar wang. ‘Sorry. Geen excuus. Ik had moeten bellen. Of een berichtje moeten sturen.’

‘Ja, dat had je zeker moeten doen.’

‘Glenfiddich,’ zei hij tegen de barman. ‘Single, puur.’

Claire keek toe terwijl de jongeman met een nog niet vertoond professionalisme Pauls whisky inschonk. Haar trouwring, de vriendelijke manier waarop ze hem op afstand had gehouden en haar onomwonden afwijzing waren slechts kleine obstakels geweest vergeleken met het grote stopteken dat verscheen toen een andere man haar op de wang kuste.

‘Meneer.’ Hij zette het drankje voor Paul neer en liep naar het andere eind van de bar.

Claire dempte haar stem. ‘Hij heeft me een lift naar huis aangeboden.’

Voor het eerst sinds hij binnen was, keek Paul naar de man. ‘Zal ik hem op z’n bek slaan?’

‘Ja!’

‘Breng jij me naar het ziekenhuis als hij terugmept?’

‘Ja.’

Paul glimlachte, maar alleen omdat zij dat ook deed. ‘En, hoe voelt het om niet meer aan de ketting te liggen?’

Claire keek naar haar blote enkel en verwachtte half en half een blauwe plek of een afdruk van de lompe zwarte enkelband te zien. Ze had een halfjaar geen rok gedragen in het openbaar, zo lang als ze van de rechter het elektronische controleapparaat om had moeten houden. ‘Vrij, zo voelt het.’

Hij legde het rietje naast haar glas recht zodat het evenwijdig aan het servetje lag. ‘Je wordt constant gevolgd via je telefoon en de gps in je auto.’

‘Toch kunnen ze me niet opsluiten telkens als ik mijn telefoonje wegleg of uit de auto stap.’

Paul haalde zijn schouders op, hoewel ze vond dat ze een goed punt had. ‘En het uitgaansverbod?’

‘Dat is opgeheven. Als ik een jaar lang niet in de problemen kom, wordt mijn strafblad gewist en is het alsof het nooit is gebeurd.’

‘Tovenarij.’

‘Of een dure advocaat.’

Hij grijnsde. ‘Goedkoper dan die Cartierarmband die je wilde hebben.’

‘Helemaal als je de oorbellen erbij optelt.’ Eigenlijk moesten ze hier geen grapjes over maken, maar het had ook geen zin om het te serieus te nemen. ‘Weet je wat raar is?’ zei ze. ‘Ik weet dat de enkelband er niet meer zit, maar ik voel hem nog steeds.’

‘De signaaldetectietheorie.’ Hij legde het rietje nog rechter. ‘Je waarnemingsstelsel wordt beïnvloed door het gevoel van de monitor tegen je huid. Mensen ervaren dit vaker met hun telefoon. Ze voelen hem trillen, ook als hij niet trilt.’

Dat kreeg je ervan als je met een nerd was getrouwd.

Paul keek naar het tv-schermbild. ‘Denk je dat ze gevonden wordt?’

Claire antwoordde niet. Ze wierp een blik op het glas in Pauls hand. Ze had whisky nooit lekker gevonden, maar nu ze niet mocht drinken, zou ze wel een week aan de boemel willen.

Uit wanhoop omdat ze niks kon bedenken, had Claire die middag tegen haar door de rechtbank aangewezen psychiater

gezegd dat ze het afschuwelijk vond als haar de wet werd voorgeschreven. ‘Tja, wie niet?’ had het slonzige mens op lichtelijk ongelovige toon geantwoord. Claire had het bloed naar haar wangen voelen stijgen, maar ze was zo verstandig geweest niet te zeggen dat zij er wel heel slecht tegen kon, dat ze om die reden in een door de rechtbank opgelegde therapie was beland. De voltoening van een doorbraak gunde ze de vrouw niet.

Bovendien was Claire op eigen kracht tot die conclusie gekomen op het moment dat de handboeien rond haar polsen werden geklikt.

‘Idiot,’ had ze in zichzelf gemompeld toen de agente haar achter in de politiewagen duwde.

‘Dat komt in mijn rapport,’ had de vrouw haar kortaf meege-deeld.

Die dag waren het allemaal vrouwen geweest, politieagentes in alle vormen en maten, met een dikke leren riem om hun stevige taille en voorzien van een keur aan dodelijk gereedschap. Claire had het gevoel dat het een stuk beter zou zijn gegaan als minstens een van hen een man was geweest, maar helaas was dat niet het geval. Dat had het feminisme haar dus opgeleverd: dat ze in de boeien op de plakkerige achterbank van een patrouillewagen zat, met het rokje van haar tennistenue rond haar dijen.

In de gevangenis waren Claires trouwring, horloge en de veters van haar tennisschoenen geconfisqueerd door een forse vrouw met een moedervlek tussen haar harige wenkbrauwen. Uiterlijk deed ze Claire nog het meest aan een stinkwants denken. Er staken geen haren uit de moedervlek en Claire wilde de vrouw al vragen waarom ze wel haar moedervlek maar niet haar wenkbrauwen plukte, toen ze door een tweede vrouw, lang en mager als een bidsprinkhaan, naar de volgende kamer werd gebracht.

Het afnemen van haar vingerafdrukken ging heel anders dan op tv. In plaats van in inkt moest Claire haar vingers op een vuile glazen plaat drukken zodat de lijnen digitaal konden worden geregistreerd. Haar lijnen waren blijkbaar erg vaag. Het moest een aantal keer over.

‘Nog een geluk dat ik geen bank heb beroofd,’ zei Claire en ze voegde er snel ‘ha ha’ aan toe om te benadrukken dat het een grapje was.

‘Gelijkmatisch drukken,’ zei de bidsprinkhaan terwijl ze de vleugels van een vlieg afbeet.

Claire's boevenfoto werd genomen tegen een witte achtergrond, met een liniaal die centimeters afweek. Ze vroeg zich hardop af waarom ze geen bordje hoefde vast te houden met haar naam en gevangenennummer.

‘Photoshopsjabloon,’ zei de bidsprinkhaan op verveelde toon, want blijkbaar kreeg ze die vraag vaker te horen.

Het was de enige foto die ooit van Claire was gemaakt zonder dat iemand zei dat ze moest lachen.

Een derde agente, die brak met de trend en een neus had als de snavel van een wilde eend, had Claire meegenomen naar de cel, waar ze tot haar verbazing niet de enige vrouw in tennistenue was.

‘Waarvoor ben jij opgepakt?’ had de andere in tenniskleding gestoken arrestante gevraagd. Ze zag er hard en afgeleefd uit en was blijkbaar opgepakt terwijl ze met een ander soort ballen had gespeeld.

‘Moord,’ had Claire gezegd, want ze had al besloten dat ze dit niet serieus ging nemen.

‘Hé.’ Paul had zijn scotch op en wenkte de barman om meer. ‘Waar zit je met je gedachten?’

Ze slaakte een diepe zucht. ‘Ik dacht net dat je als je een tweede glas bestelt waarschijnlijk een nog rottiger dag hebt gehad dan ik.’ Paul dronk zelden. Dat hadden ze gemeen. Ze vonden het geen van beiden prettig om de controle te verliezen, en alleen al daardoor was de politiecel een echte afknapper geweest.

‘Alles goed?’ vroeg ze.

‘Nu wel.’ Hij wreef over haar rug. ‘Wat zei de psych?’

Claire wachtte tot de barman zich weer in zijn hoek had teruggetrokken. ‘Ze zei dat ik niet open ben over mijn gevoelens.’

‘Dat ben je juist wel.’

Ze glimlachten beiden. Weer zo'n oud meningsverschil dat er nu niet meer toe deed.

'Ik vind het niet prettig om geanalyseerd te worden,' zei Claire, en in gedachten zag ze haar analytica al met een overdreven schoudergebaar 'tja, wie wel?' zeggen.

'Weet je wat ik vandaag beseftte?' Paul pakte haar hand. Zijn handpalm voelde ruw. Hij had het hele weekend in de garage gewerkt. 'Dat ik vreselijk veel van je hou.'

'Grappig dat een man dat tegen zijn vrouw zegt.'

'Maar het is waar.' Paul bracht haar hand naar zijn lippen. 'Ik kan me niet voorstellen hoe mijn leven er zonder jou zou uitzien.'

'Netter,' zei ze, want Paul was degene die alle rondslingerende schoenen opruimde en de losse kledingstukken in de wasmand stopte die op de een of andere manier op de vloer voor de wastafel waren beland.

'Ik weet dat je het nu moeilijk hebt,' zei hij. 'Vooral met...' Hij wees met een schuin hoofd naar de tv, waarop een nieuwe foto van het vermiste zestienjarige meisje werd vertoond.

Claire keek naar het scherm. Het meisje was inderdaad mooi. Atletisch en slank, met donker, golvend haar.

'Zolang je maar weet dat ik er altijd voor je ben. Wat er ook gebeurt.'

Claire voelde haar keel dichtsnoeren. Soms beschouwde ze hem als zo vanzelfsprekend dat ze er niet bij stilstond. Dat was de luxe van een lang huwelijk. Maar ze wist dat ze van hem hield. Ze kon niet zonder hem. Hij was het anker dat voorkwam dat ze op drift raakte.

'Je weet dat je de enige vrouw bent van wie ik ooit heb gehouden,' zei hij.

'Laat Ava Guilford het niet horen,' zei ze, verwijzend naar haar voorgangster op de universiteit.

'Even serieus. Ik meen het.' Hij boog zich zo dicht naar haar toe dat zijn voorhoofd het hare bijna raakte. 'Jij bent de liefde van mijn leven, Claire Scott. Je betekent alles voor me.'